

POSUDEK VEDOUCÍHO DIPLOMOVÉ PRÁCE

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta právnická

autor: Petr Stukabuer

název: Financování církví a náboženských společností

počet stran: 82 + přílohy

rok: 2012

I.

K předložené diplomové práci, zpracované kolegou Petrem Stukabuerem na téma „Financování církví a náboženských společností“ uvádím následující:

II.

S velkým politováním musím úvodem konstatovat, že jsem od autora čekal daleko více. Práce má sice dostatečný rozsah, počet citací a příloh, malý počet formálních vad, autor netrpí předsudky, celkem dobře se orientuje v historii, avšak samotné téma neuchopil vůbec šťastně.

Za největší a rozhodující selhání považuji to, že obsah práce převážně neodpovídá názvu. Třebaže má jít převážně o otázku hospodářského zabezpečení činnosti církví a náboženských společností (s přiměřenou pasáží věnovanou historii), drtivá většina práce se spíše věnuje teorii (s. 2-11) a historii (s. 12-58) konfesního práva jako celku, přičemž otázka financování církví jde zcela nebo převážně stranou; té je věnován prostor výrazně menší (s. 58-83). Jako příklad uvádím sice věcně a historicky velice zdařilou a obsáhlou (s. 31-35) kapitolu 5.4., kde však o financování církví není ani slovo. Komplexní řešení této otázky na zbylých pouhých cca 25 stranách není příliš uspokojivá – v případě vybraných zemí příliš stručná a povrchní, v případě ČR nedostatečná. Toho důkazem je např. to, že autor evidentně vůbec netuší o tom, že církevní právnické osoby v ČR po roce 1989 získávají nemalé zdroje příjmů, zejména na opravy kulturních památek, z dotací územních samospráv, státních orgánů památkové péče, Evropské unie nebo odjinud („norské fondy“), nezná ani mechanismy, jakými se tak děje. Naopak přeceňuje význam případné restituce církevního majetku, přičemž v této souvislosti jsem nezaznamenal pasáž o tom, jakým způsobem církevní právnické osoby hospodaří s majetkem, který již restituovaly nebo vysoudily.

V této souvislosti se nemohu zdržet konstatování, že autor podcenil možnost konzultací s vedoucím práce, které mohly toto pochybení včas eliminovat.

Demonstrativně dále uvádím další vady práce:

1. velkou a nežádoucí závislost autora na několika málo hlavních zdrojích (Hrdina, Tretera, Rektořík, Valeš);
2. chybné uchopení celé kap. 3 (o vztahu katolické církve a státu vůbec nehovoří);
3. nesprávné citace nálezů Ústavního soudu (s. 62) – chybí uvedení senátu, který věc rozhodoval;
4. nepochopitelné mezery (po kap. 4.3. by se dalo čekat, že autor bude pokračovat v obecné historii od 13. st. do současnosti, on však místo toho přeskakuje ihned na české země);
5. pochybení v popisu historických událostí (např. s. 42 – toleranční patent Josefa II. v židovské otázce, kap. 5.6. – označení Rakouska jako konstitučního státu po celé období 1848-1918);
6. občasné přechody z odborné do obecné češtiny (s. 7 – „je krásně vidět“);
7. příloha č. 5 je sice cenná, ale již dávno neaktuální.

III.

Pokud by autor předkládal tuto diplomovou práci s názvem „Vztahy mezi státem a církvemi v historii a v současnosti“, neměl bych s ní větší problém a hodnotil bych ji stupněm „velmi dobře“. Ve stávajícím stavu ji však nemohu doporučit k obhajobě a považuji za nutné, aby ji autor zásadním způsobem přepracoval a předložil znovu.

V Praze dne 20.4.2012

JUDr. Mgr. Václav Valeš Ph.D.